

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔθες Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
κρονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετά-
φρασις *Κ, (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ) : ΑΝΤΩΝΙΝΑ,
μετάφρ. Λάμπρον Ἐρνάλη, (συνέχ.). — Marc de Chandclair : ΤΟ
ΛΕΥΚΟΝ ΑἸΝΙΦΜΑ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτικά

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

PAUL DESTET

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ
ΜΟΝΗ

[Συνέχεια]

Περὶ τὴν αὐτὴν περίπου ὥραν, σκηνὴ ὄλως διάφορος, ἐλάμβανε χώραν, εἰς ἓν τῶν περιωνύμων ξενοδοχείων τῶν βουλεβάρτων.

Εἶδομεν τὴν Σολάνζην ἐρειδομένην ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ βαρῶνου Μονταμβέρ· δὲν θὰ ἀκολουθήσωμεν αὐτούς, ἀλλὰ θὰ εἰσέλθωμεν ἐν τῇ λέσχῃ τῆς ὁδοῦ Σκριβ, μιᾷ τῶν λαμπροτέρων τῶν Παρισίων καὶ βεβαίως τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου.

Περὶ τὴν πρώτην τοῦ μεσονυκτίου ὥραν, αἱ αἰθουσαι αὐτῆς ἀπήστραπτον.

Οἱ Παρισίνοι κατατρίβουσι τὸν βίον των, ὡς εἰ οὗτος δὲν ἦτο ἀφ' ἐαυτοῦ ἀρκούτως βραχύς!

Ἐπῆρχεν ἐκεῖ, παρὰ τινι Σινικῷ καπνιστηρίῳ, ἡμίσεια δωδεκάς νέων καὶ κυρίων μεσηλίκων, ἀνηκόντων εἰς τὴν ὑψηλοτέραν κοινωνίαν.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐβλεπέ τις τὸν ὑποκόμητα Ρεϊλύ, τὸν φίλον τοῦ μαρκησιου δὲ Τανναί, καὶ τὸν μαρκησίον, κατηφεῖς καὶ σύνοφρος.

Ὁ κύριος δὲ Τανναί δὲν ἀπέκρυπτε τὴν κακοδιαθεσίαν του.

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καθίστατο σαρκαστικώτερος καὶ ὠμίλει μὲ περισσοτέραν πικρίαν. Ἐδεικνυτο αὐστηρὸς καὶ ἐπιτακτικὸς, μὴ υπερβαίνων ἐν τούτοις τὰ ὅρια τῆς εὐγενείας.

— Φίλε μου, ἔλεγεν ὁ ὑποκόμης, ἕκαστος λέγει ὅ,τι γνωρίζει. Σὺ εἶσαι σιωπηλός, ὡς ἀγαθός τις ἀστὸς, σύ, ὁ λαμπρός, ὁ ἀγαπῶν τὰς ὠραίας, ὁμοιάσεις κοινόν τινα ζητοῦντα σχοινίον, ἵνα κρεμασθῇ.

— Ρεϊλύ, εἶπεν ὁ Ὀλιδιέρος, μὲ στενοχωρεῖς.

— Τί ἔγεινεν ὁ Μονταμβέρ; Ἀλήθεια, ἐπανελάμβεν ἕτερος ἡμεῖς τὸν θέλομεν τὸν Μονταμβέρ.

— Ποῖος μὲ φωνάζει; εἶπεν ὁ βαρῶνος.

— Ὅλοι.

— Καὶ πῶθεν ἔρχεσαι;

— Ἀ! μοῦ συνέβη ἀπόψε ἐν παράδοξον, ἀνήκουστον, γελοῖον, ἀδύνατον νὰ τὸ φαντασθῇ τις.

— Διηγῆσου το λοιπόν.

— Ἀφῆστέ με, παιδιὰ μου, ν' ἀναπνεύσω· αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτόν μου ἀδύνατον ὀλίγον ἂν εἰξεύρατε!

Ὁ βαρῶνος ἐρρίφθη ἐπὶ ἀνακλίντρον, ἔλυσεν τὸν κόμβον τοῦ λευκοῦ αὐτοῦ λαιμοδέτου, ἔτριψε τὸν ἓνα ὀφθαλμὸν καὶ ἐχασμήθη ὡς κροκόδειλος.

— Τὸ βλέπει κανεὶς τί τρέχει, εἶπεν ὁ Ρεϊλύ. Ἐξέρχεται ἀπὸ ρωμαϊκὰ ὄργια. Σὲ ἐξάλισεν ὁ καμπανίτης; φέρετέ του ποτήριον ὕδατος καὶ θὰ συνέλθῃ.

Ἐπῆρχε φέρων ἐπὶ δίσκου ποτήριον καθαρὸ ὕδατος, περιέχοντος ὀλίγον ἄρωμα πορτοκαλλίου.

Ὁ βαρῶνος ἔβρεξε τὰ χεῖλη εὐχαρίστως, ἐπανεθήκε τὸ ποτήριον ἐπὶ τοῦ δίσκου καὶ ἀπέπεμψε τὸν ὑπῆρέτην δι' ἀξιοπρεπεστάτου κινήματος.

— Καὶ ἤδη, εἶπε, θὰ σὰς διηγηθῶ τὸ συμβάν μου.

— Εἶναι περίεργον; ἠρώτησεν ὁ Ρεϊλύ.

— Δι' ἐμὲ ὄχι, ἀλλὰ διὰ σὰς.

— Μπᾶ!

— Ἐρχόμην κατὰ τὰς δέκα ἡσυχως, διὰ νὰ παίξω ὀλίγον, ὅτε ἐδῶ πλησίον ἀπαντῶ τὸν Ταλλεβάνδ ἐφ' ἀμάξης.

— Μόνον;

— Ὁχι, τὸν συνώδευε νέα γυνή, ἀναξία προσοχῆς, χαρίεσσα ἄλλως τε, ξανθή, καλοκαμωμένη καὶ ἡ ὁποία εἶναι γνωστὴ εἰς ὅλους σὰς.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Ἀ ὄχι! ἡ ἐχεμύθειά μου εἶναι γνωστὴ. Ἀς τὴν ὀνομάσωμεν «Χιονο-Τολύπην», ἢ «Γαρδένιαν», ὅπως θέλετε. Ὁ Ταλλεβάνδ μ' ἐσταμάτησε καὶ μοι εἶπε:

«— Ἐρχεσαι νὰ δειπνήσωμεν;»

— Φαντάζεσθε τὴν συνομιλίαν μας ἀπήνησα: «Εὐχαριστῶ, θὰ σὰς στενοχωρήσω. Ἄλλως τε εἶναι καὶ ἐνωρίς. Τώρα ἐδειπνήσα μὲ τὴν οἰκογένειάν μου». Καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἔλεγα τὴν ἀλήθειαν, εἶχα δειπνήσει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πενθερᾶς μου, ἣτις εἶναι γυνὴ δύστροπος.

— Ὡ!

— Ἴσως ἐπειδὴ εἶμαι γαμβρός τῆς παρετήρησα τοῦτο, διότι πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, κανεὶς ἄλλος δὲν τὸ παρετήρησε.

— Ἄφες τὰς παρεχθάσεις, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ρεϊλύ.

— Ἐπικαλοῦμαι τὴν ἐπιεικειάν σας. Ἐδίσταξα νὰ δεχθῶ. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἡ Χιονο-Τολύπη, εἶναι εὐμορφη, καὶ μίαν εὐμορφον γυναῖκα τὴν βλέπει κανεὶς εὐχαρίστως καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι πλησίον φίλου, ἐσκόπευα νὰ δεχθῶ, ὅτε ἀκριβῶς ἀπέναντί μας ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, τοῦ ὁποίου ἀπεκλειόμεν τὴν διόδον, παρουσιάσθη νεάνις ἀγγελικῆς καλλονῆς...

— Ὡ!

— Τὸ ὑποστηρίζω. Τὸ ἦθος ἔχουσα φωτοβόλον, ἀλλ' ὀλίγον τεταραγμένη προφανῶς. Ἀφίνω κρυγῆν. Ποῖαν βλέπω νομίζετε; Τὴν ἀξιολάτρευτον...

— Ὡ! ὦ!

— Τὸ τέλος εἶνε μετριώτερον. Τὴν ἀξιολάτρευτον ράπτριαν τῆς Φελισίδος, τὴν ὁποίαν εἶχον εἰς τὸ μάτι πρό τινων μηνῶν καὶ ἣτις εἶχεν ἐξοφάνισθῃ, χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ μάθω ποῦ ὑπῆγε.

Ὁ μαρκησίος ἐφαίνετο ἀφηρημένος, ἀλλ' εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἐστράφη πρὸς τὸν βαρῶνον.

— Τὴν κρατῶ, ἐπανελάμβεν ὁ Μονταμβέρ. Ἐκείνη ἐζήτηε νὰ διαφύγῃ. Τὴν ἀναγκάζω νὰ μὲ ἀκούσῃ, τὴν πιέζω, ἐκείνη ἀνθίσταται καὶ νομίζω ὅτι θὰ ἐφευγε, ὅτε παραδόξως μοι λέγει:

«— Ἐστω, ἄς ὑπάγωγεν!»

— Τὴν καθίζω εἰς τὸ ἀμάξι καὶ φεύγομεν.

— Ἐως ἐδῶ δὲν βλέπω τίποτε περίεργον, εἶπεν ὁ Ρεϊλύ.

— Ἐὰν ἡ συντροφία τὸ θέλει, παύω.

— Ὁχι, ἐξοκολούθησε, σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Τανναί.

— Εἰσερχόμεθα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν ἐξ δωματίου τοῦ Ἀγγλικῷ Καφενείου. Ὁ Ταλλεβάνδ διατάσσει λαμπρὸν δεῖπνον· ἐξαιρετικὸν, πράγματι! θὰ ἐγίνετο αὐτὸς λαμπρὸς ξενοδόχος! Ἡ Χιονο-Τολύπη ἀφαιρεῖ τὸ ἐπανωφόριόν τῆς καὶ ἀφίνει νὰ φαίνωνται γυμνοὶ οἱ ἐξαίσιοι τῆς ὄμοι—

σὰρξ σκανδαλιζουσα ὑπὸ τὸ ἀπλετον τῶν λυχνιῶν φῶς. Ἀπὸ τὴν ράπτριαν ἔλειπεν ὁ καλλωπισμός· ἐφόρει ἀπλούστατον φόρεμα ἐκ χονδροῦ μαλλίνου ὑφάσματος καὶ τίποτε ἄλλο. Αἱ, λοιπόν· ἐνώπιόν τῆς ἡ ἄλλη ἐσθύνετο ὡς μεμακρυσμένος πλανήτης, ὑπὸ τὴν ἐμφάνισιν ἡλιακῆς ἀκτίνος. Κόμη, ἐπιδερμίδς, ὀδόντες... ὄλα θαυμάσια. Τὴν ἐρωτῶ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς καὶ μοι λέγει ὅτι θέσιν δὲν ἔχει καὶ οὔτε δύναται νὰ εὕρῃ, ὅτι κατοικεῖ εἰς μικρὸν ὑπερῶνον ὑπὸ τὴν στέγην, δὲν εἰξεύρω ποῦ, διότι ἀπέφυγε νὰ μὰς εἶπῃ τὴν διεύθυνσίν τῆς, καὶ ἐπὶ τέλους ἠννόησα ὅτι θὰ ἦτο πολὺ δυστυχῆς. Τὸ ὠμολόγησεν ἀνευ περιστροφῶν. Μὰς εἶπεν ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὰ δάση τοῦ Μορβάν καὶ ὅτι ἐλθοῦσα εἰς Παρισίους ἵνα ζητήσῃ τύχην, δὲν τὴν ἀπήνησεν, ὡς ἔλεγεν, εἰς τὰ πεζοδρομία. Καὶ ὀμιλοῦσα, οὕτω εὐφῶς καὶ ἀπλῶς, ἠγγίξε μόλις τὰ φαγητὰ εἰς τὰ χεῖλη τῆς τόσον ταπεινῶς καὶ ἐπιχαρίτως, ὥστε συνεκινήθη.

Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν μοι ἀπηύθυνεν ἐρωτήσιν τινά:

«— Εἶσθε ἐκ τῶν τοῦ Σοκέν;

»— Μάλιστα.

»— Εἶναι καὶ κύριοι ἐκ τῆς πατρίδος μου.

»— Ποῖος λοιπόν;

»— Ὁ κύριος δὲ Τανναί, ἐπὶ παραδείγματι.

»— Ἀκριβῶς. Τὸν γνωρίζετε λοιπόν;

»— Τὸν εἶδον, ἐκεῖ κάτω. Τί γίνεται;

»— Ζῆ εὐθύμως, λατρευόμενος ἀπὸ τὰς πριγκιπέσσας!

Ὁ μαρκησίος δὲ Τανναί ἔρριψεν ὀξύχολον βλέμμα πρὸς τὸν Μονταμβέρ, ὅστις τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα.

— Σὲ λίγα λόγια ἡ κεφαλὴ μου ἐσκοτίζετο, ἐπανελάμβεν ὁ Ἀμεδαῖος, ὅτε παρετήρουν τὴν δροσερὰν ἐκείνην νεότητα, τὴν λεπτότητα τῶν χαρακτήρων, ἣτις θὰ ἀπῆλπιζε τὰς ἐντελεστέρας φιλαρέσκους. Ἡ Χιονο-Τολύπη, κορδαμένη ἴσάν τὸν πετεινὸν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν θαυμασίαν μετροφοροσύνην τῆς νεάνιδος ἐκείνης.

Ἐπεχείρησε νὰ τὴν διδάξῃ πράγματά τινα, ὄχι βεβαίως ἄκρας ἠθικῆς, ἀλλ' ἐκείνη τὴν ἤκουε μειδιῶσα μὲ τὸ γλυκὺ καὶ μελαγχολικὸν μειδιάματά τῆς.

— Μονταμβέρ, εἶπεν ὁ Ρεϊλύ περιεπλάκης εἰς φλυαρίας ἀνοήτου ἔρωτος.

— Ἐξέρχομαι. Μετὰ τὴν τρίτην φάλην καμπανίτου, ἤμην ἐκτὸς ἐαυτοῦ καὶ αὐθαδίασα. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ γείτων μου ὀλίγον διετείθετο ὑπὲρ τῶν τρυφερῶν μου ἐκφράσεων, μοι ἀπηύθυνε μόνον βλέμματα ἱκετευτικά, ἄτινα μὲ ἤ-

λέκτριζον. Ὁ Ταλλεβάνδ και ἡ Χιονο-Τολύπη, μὰς ἐδίδον κάκιστα πραδείγματα. Ἐπεθύμουν νὰ τοὺς μιμηθῶ, ἀλλ' ὑπῆρχε μεταξύ μας κἄτι τι, ὅπερ μὲ ἀνεχαίτιζεν, εἰδὸς τι σεβασμοῦ...

— Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν ἕξ δωμάτιον, διέκοψεν ὁ Ρεῖλύ.

— Αὐτὸ και ἐγὼ ἐσκέφθην ἐπὶ τέλους, και καθιστάμενος τολμηρότερος ἤρπασα τὴν Σολάνζην...

— Σολάνζην! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος ἡμιογειρόμενος.

— Μάλιστα, Σολάνζην· εἶναι ὄνομα κοινὸν εἰς τὸ Βουρβοναὶ και τὸ Βερρύ, τὴν ἤρπασα λοιπὸν ἐκ τῆς ὀσφύος και τῆ δίδω τολμηρὸν φίλημα! Ἐπίστευα ὅτι θὰ τὴν συνεκίνουν, ὅτε αἴφνης, διαφυγοῦσα ὡς ἔγχελος ἐκ τῶν χειρῶν μου, ἐκράυγασεν ἰκετευτικῶς:

«— Ὅχι! ἐξ ἀποφάσεως ὄχι, δὲν δύναμαι.»

— Ἄ! κύριοί μου, ὅποιον κάλλος! Ὁρμῶ, ἀλλ' ἐκείνη μὲ ἀπώθει. Ὁ Ταλλεβάνδ και ἡ Χιονο-Τολύπη, ἡμιομεθύνοντες, ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν, προσεπάθουν νὰ ἐγερθῶσι και παρετήρουν τὴν σκηνήν. Ἀπηύδησα και μὴ τολμῶν νὰ τὴν διατάξω, ἐρρίφθην εἰς τοὺς πόδας τῆς. Τῇ ἀπηύθυνα θερμὰς παρακλήσεις, ὑποσχόμενος αἰώνιον ἔρωτα, και κατόπιν ἐξέπεσα εἰς προσφοράς δελεαστικὰς: Ἐκατὸ λουδοβίκεια, ἂν θέλης... Πεντακόσια!

— ὦ!

— Λόγον τιμῆς!.. Χίλια λουδοβίκεια!.. ἂν και δὲν εἴξευρα ποῦ θὰ τὰ εὔρω, ἀλλὰ θὰ τὰ εὔρισκα ὅπως δῆποτε. Ἐκείνη ἀρνεῖται κλαίουσα. Ἐπὶ τέλους τῇ εἶπον:

«— Εἶσαι λοιπὸν πλουσία; »

Ὁ Μονταμβέρ κατέστη σοβαρός.

— Τότε, κύριοι, και ἰδοὺ τί παύει νὰ εἶναι πλέον παράδοξον, ἐπανάλαβεν, ἡ δυστυχὴς αὐτὴ νέα, διὰ τὴν ὁποῖαν εὐκόλως θὰ κατεστρέφετο πᾶς τις, μοὶ εἶπεν:

«— Ὅχι! ἔχω μόνον ἕξ φράγκα και ὅταν σὰς ἀπῆντησα ἠρχόμενη ἀπὸ τὴν γέφυραν τῆς Ὁμοιοίας, ἐκεῖ ἐσκόπευον νὰ πνιγῶ μόνον θάρρος μοὶ ἔλειψεν· ἀλλὰ θὰ τὸ ἔχω ἴσως αὔριον».

— Και πρὶν συνέλθω τῆς ἐκπλήξεως, τὴν ὁποῖαν οἱ λόγοι τῆς μοὶ ἐπροξένησαν, ἀνοίγει τὴν θύραν και φεύγει. Συνέρχομαι και τρέχω κατόπιν τῆς. Ἀλλὰ ποῦ Σολάνζην! Ἦτο ἤδη μακρὰν. Ἀποστέλλω κυνηγόν, ἀλλὰ δὲν ἀνεῦρε τὰ ἔχνη τῆς.

— Εὐμορφος, ἀλλὰ πονηρά! εἶπεν ὁ Ρεῖλύ.

— Χίλια λουδοβίκεια! ἦσαν πολλά.

— Ὅχι! εἰς ὄλην μου τὴν ζωὴν θὰ λυποῦμαι, ὅτι δὲν τὰ ἐδέχθη.

Ὁ μαρκήσιος ἦτο πελιδνός.

— Ἀλλὰ θὰ τὴν ἐπανεύρω, ἐπρόσθεσεν ὁ Μονταμβέρ, ἂν κἀὶ ὁ διάβολος ἦναι πονηρότερός μου.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἠγέρθη και ἐπλησίασε πρὸς τὸν βαρῶνον.

— Εἶπες Σολάνζην;

— Ναί.

— Γνωρίζεις τὸ ἐπιθετόν τῆς!

— ὦ! βέβαια, ἡ Φελισίς μοὶ τὸ εἶπεν.

— Και τὸ ἐνθυμεῖσαι

— Σολάνζην Φαρξέας.

— Εὐχαριστῶ.

Και χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἐτέραν λέξιν ἐχαίρεισε τοὺς φίλους του και ἐξῆλθεν.

— Τί ἐπαθε λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Μονταμβέρ.

— Φίλιτατέ μου, εἶπεν ὁ Ρεῖλύ, αὐτὴ ἡ Σολάνζην εἶναι θυγάτηρ ἐνὸς τῶν φυλάκων του και πιστεύω ὅτι κἄτι τρέχει μεταξύ τῶν. Ὁ Ταλλεβάνδ μοὶ εἶπεν, ὅτι ἦτο τρελλὸς δι' αὐτήν.

— Ἔ, ἀλλὰ!... εἶπεν ὁ Μονταμβέρ.

— Τί λοιπὸν;

— Εἶναι ἀκόμη.

— Εἶναι μανιῶδης! ἔχομεν δύο κλιβάνους ἀντὶ ἐνός, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ρεῖλύ τῷ βαρῶνῳ, ὅστις ἐποίησε κίνημα ἀδιαφορίας.

II'

Ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ, διηγῆθη τῷ ἀδελφῷ του τὰ κατὰ τοὺς Σίμωνας.

Ὁ πεταλωτῆς και ἡ Ἀμώνη, εἶχον ἐπαναλάβει τὰς ἐργασίας τῶν και ἔζων βίον εἰρηνικώτατον.

Ὁ ἐφημέριος τοῦ Σεβάν καλός, ἀπλοῦς και εὐπιστος, ἐκολακεύετο ὅτι συνέτεινε πολὺ πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ θαύματος τούτου.

Κατὰ πρῶτον τότε ἔβλεπον ἐν Μορβάν, ἀφ' ὅτου ἐνεθυμοῦντο, λαθροθήρας, ζῶντας ἐν παραλυσίᾳ, νὰ μετανοήσωσι.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ γέροντος μαρκησίου, ὁ Σίμων δὲν εἶχεν ἐγγίσει πυροβόλον.

Ἡ ἀρπάγη του, ἡ ἀποτρόπαιος αὐτῆ μηχανῆ, ἡ εἰκοσάκις ἐπιδιορθωθείσα; ὡς κατατετριμμένον ῥάκος, ἐρέματο εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ σιδηρουργείου, και ἤρχιζε νὰ σκωριζῆ μεταξύ παλαιῶν μηχανῶν και ἐργαλείων ἀχρήστων.

Ἄλλως τε και ἡ οἰκία ἐκαθαρίσθη ὀλοτελῶς.

Αἱ καθαρὰ ὕελοι δὲν ἠμποδίζον πλέον νὰ εἰσέρχηται τὸ πῶς τῆς ἡμέρας, ὡς ἄλλοτε ὅτε ἐκάλυπτον αὐτὰς αἱ ἀράχναι. Αἱ χύτραι ἔλαμπον κρεμάμεναι ἐπὶ τοῦ τοίχου, αἱ ἔδραι, ἀνανεωθεῖσαι προσφάτως, περιέμενον τοὺς πελάτας και ἡ Ἀμώνη, φέρουσα ἀπλὴν βαμβακερὴν ἐσθῆτα, ἔραπτεν εἰς γωνίαν τινὰ φορέματα τῶν νεανίδων τοῦ χωρίου.

Δὲν θὰ τὴν ἀνεγνώριζέ τις.

Ἡ πολὺὰ κόμη τῆς, τακτοποιημένη μετὰ τινος καλαίσθησις, ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην τὴν ἐπιτηδεϊότητα τῆς ἄλλοτε θαλαμηπόλου, τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο ὀλιγώτερον ἐρρυτιδωμένον, και ἐφαίνετο νεώτερα κατὰ δεκαπέντε ἔτη.

Ὁ Σίμων εἰργάζετο ἀδιαλείπτως. Ἀπὸ τῆς αὐλῆς ἤκουέ τις τὴν σφύραν ἐπὶ τοῦ ἄκμωνος. Ὁ πεταλωτῆς παρέλαβεν ἐργάτην, και ὡς κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου του· διάφοροι ἵπποι, προσδεδεμένοι εἰς τοὺς κρίκους τῶν τοίχων τοῦ σιδηρουργείου, ἀνέμενον τὴν σειρὰν τῶν.

Ὁ κῆπος ἐκαλλιεργήθη και ἡ αὐλὴ

ἀπηλλάγη τοῦ χόρτου, τῆς ὀνίδος και τῶν λίθων, ἄτινα τὴν κατέκλυζον.

Ἄλλ' ὁ πτωχὸς αὐτός, καιτοὶ ἡ ἀνεσις ἐπανῆλθεν ἐν τῷ οἴκῳ του, δὲν ἦδε πλέον, ὡμοίαζε τῷ σαυδαλοποιῷ τοῦ μύθου, εἰς ὃν ἐχάρησαν τὸν πλουτόν, ἀλλὰ τῷ ἀφήρησαν τὴν εὐθυμίαν. Ὅταν δὲ τὸν ἠρώτων τὴν ἀφορμὴν τῆς δυσθυμίας του, ἀπήντα ἐκτείνων τὸν βραχίονα:

— Ἐνθυμοῦμαι τὰ δάση!

Τῷ ἐπίστευον· και οἱ γείτονες ὑπέθετον ὅτι ἐπόθει τὸ ἀρχαῖον ἐπάγγελμά του, τὰς ἐκδρομάς του εἰς τὰς κοιλάδας, τὰς ἐλάφους, ἄς ἐφόρευε τὰς νύκτας ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἢ τοὺς λαγφούς, οὓς διὰ τοῦ βρόχου ἤρπαζεν.

Τὸν Σίμωνα κατέχε φόβος· αὐτὸς και ἡ ταραχὴ του θεράπευσαν αὐτόν ἀπὸ τοῦ ἀνίατον πάθος του!

Ὅπως θεραπεύσης μέθυσον, πρέπει νὰ τῷ προξενήσης μεγίστην συγκίνησιν.

Ὁ πεταλωτῆς τὴν ἠσθάνθη και δὲν ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ.

Ὁ εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ Περσεμοῦς φόνος ἐτάρασσε τὸ πνεῦμά του.

Τὸ θῦμά του τὸν ἠκολούθει παντοῦ, βαδίζων ὀπισθὲν του.

Ὅτε ὁ ἐργάτης του, κατὰ τινὰ ὠραίαν νύκτα, τῷ ἐδείκνυε τὰ δάση λέγων,

— Ἀφέντη, ἂν ἐπήγαινε κανεὶς νὰ πιάσῃ κανένα;

ἐκείνος ἐταράσσετο και τὸν διέτασσε δι' ὑποκόφου φωνῆς νὰ σιωπήσῃ.

Ἡ Σιμώνη τότε τῷ ἔλεγεν ἠρεμώτερα:

— Δὲν πρέπει νὰ λῆς δι' αὐτὰ ἔμπροστά του, διότι ἔμπορεῖ νὰ τὸν ξαναπιιάσῃ ἢ ἀρρώστια.

Μάτην ὁ Σίμων ἐζήτηε ἐν τῇ ἐργασίᾳ τὴν ἀπασχόλησιν τοῦ πνεύματος· μάτην ἐκτύπα θορυβωδῶς τὸν σιδηρὸν και ἐφύσα τὴν ἐστίαν τοῦ σιδηρουργείου· μάτην ἐσφυρηλάτει γοργῶς τὸν ἐρυθροῦν σιδηρὸν· ὁ σκελετὸς τοῦ Λαβράνης διεγράφετο παντοῦ, εἰς τὴν ἐστίαν, εἰς τοὺς μύριους σπινθήρας, εἰς τὸν καπνὸν τὸν διαφεύγοντα τῆς βραχείας καπνοδόχης! Τὸν ἔβλεπον εἰς τὰ σκότη τοῦ δωματίου του, ὄρθιον ἐπὶ τοῦ τοίχου ἢ καθήμενον εἰς τὴν ἄκραν τῆς κλίνης, καθ' ἣν στιγμὴν προσεπάθει νὰ κοιμηθῇ παρὰ τῇ συζύγῳ του, ἢ τις τὸν ὤθησεν εἰς τὸ ἔγκλημα και ἦν οὐδέποτε ἐμὲμνη.

Ὅτε ἡ Σιμώνη, ἢ δι' αὐτόν γλυκεῖα, και ἰσχυροτέρα ἀπέναντι τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος — μὴ αἰσθανομένη μάλλον τοιοῦτους — ἀκούουσα αὐτὸν στενάζοντα, ἢ φρίσσοντα ὡς εἰ κατείχεται ὑπὸ πυρετοῦ, τὸν ἠρώτα:

— Τί ἔχεις;

Ἀπήντα:

— Πάντα ἐκείνον βλέπω.

Και ἐδοκίμαζε νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἵνα μὴ βλέπῃ. Ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Λαβράνης τὸν ἐκάλει και ἔσυρεν αὐτόν πλησίον του μὲ τὰς σκελετώδεις χεῖράς του.

Αὐτός, ὁ μὴ φοβούμενος ἄλλοτε τὰς σκοτεινὰς νύκτας, ὅστις ἤκουεν ἀφόβως τῶν λύκων τὸ βᾶδισμα ἐπὶ τῶν ξηρῶν φύλων, ἐφοβεῖτο νὰ μείνῃ μόνος εἰς πρα-

σιαν κατά τὰς ὠραιότερας νύκτας τῆς ἀνοιξέως ἢ τοῦ θέρους.

Τὸ προαίσιμα τοῦ λαθροθήρα δὲν τὸν ἠπάτα, ὅταν ἔλεγεν :

— Ὁ σκοτωμένος αὐτὸς ποτὲ δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ.

Οὕτε αὐτὸς οὔτε ἡ Ἀμώνη ἐπανεῖδον τὰ ἐρείπια, εἰς ἃ ὑψηλὰ χόρτα πρὸ καιροῦ ἐκάλυπτον τὰ ἴχνη τῆς πάλης καὶ τοῦ ἐγκλήματος, ἀποκρύπτοντα τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου, εἰς ὃ ὁ φύλαξ εἶχε κρύψει τὸ προῖον τῆς κλοπῆς του.

Ὁ θησαυρὸς τοῦ Σεβάν ἐκεῖτο ἐκεῖ ἀθικτος.

Οἱ Σίμων δὲν τὸν εἶχον ἐγγίσῃ.

Πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν αὐτοῖς δικαιοσύνην ὁ σωρὸς ἐκεῖνος τοῦ χρυσοῦ οὐδὲν τὸς ἐσκανδαλίζειν.

Ὁ Σίμων θὰ τὸν ἐπέστρεφε μετὰ χαρᾶς, ἂν ἠδύνατο νὰ ἀναστήσῃ τὸ πτώμα ὅπερ ἐρείφθη ἐντὸς τοῦ λάκκου τῶν μεταλλείων.

Ἡ Ἀμώνη ὅμως ἐσκέπτετο ἄλλως δὲν τὸν ἠθελε δι' αὐτοῦς, ἀλλὰ σκεπτομένη τὴν Σολάνζη, ἧς αἱ ἐπιστολαὶ καθίσταντο σπάνιαι, λακωνικαὶ καὶ πλήρεις μελαγχολίας, ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτήν, ὅτι ἴσως ἡ τύχη τοῖς ἐφάνέρωσε τὸν θησαυρὸν ἐκεῖνον, ἵνα ἀποδώσωσιν αὐτὸν εἰς τὸ ἀπόκληρον παιδίον, ὑποστηρίζοντες τὴν μητέρα του.

Ἦθελεν, ἂν ἠδύνατο, τὸν μεταφέρει εἰς Παρισίους καὶ εἶπῃ τῇ Σολάνζη :

— Λάβε τον διὰ τὸ τέκνον σου.

Ἀλλὰ τὴν τρόπον νὰ δικαιολογήσῃ τὴν κατοχὴν τοῦ θησαυροῦ ἐκεῖνου καὶ νὰ πείσῃ αὐτὴν νὰ τὸν ἀποδεχθῇ ;

Ἡμέραν τινά, μετὰ μεσημβρίαν, ἦτο μόνη ἐν τῷ οἰκίσκῳ της.

Ὁ Σίμων ἐπορεύθη μετὰ τοῦ μαθητευομένου του εἰς Σατώ Σινὸν ἵνα ἀγοράσῃ πράγματα τινα.

Γείτων τις εἰσῆλθεν ἐν τῷ σιδηρουργεῖῳ.

— Σοῦ φέρω ἓνα γράμμα, εἶπε τῇ Σιμώνῃ, ὁ γραμματοκομιστὴς ἐβιάζετο καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε νὰ σοῦ τὸ δώσω.

Εἰς τὰ χωρία συμβαίνει συχνάκις τοῦτο. Ὁ ταχυδρόμος παραδίδει τὰς ἐπιστολάς τῷ πρώτῳ τυχόντι καὶ ἐπομένως φθάνωσιν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον ἀτάκτως.

Εὐτυχῶς ὁ γείτων συνέπεσε νὰ ἦναι ὑποχρεωτικὸς.

Ἡ ἐπιστολή, ἣτις ἠδύνατο καὶ νὰ λησμονηθῇ εἰς τὰ θυλάκιά τινος, ἦτο προσφάτως γεγραμμένη.

Ἡ Σιμώνῃ ἔρριψε μακρὰν τὴν ἐργασίαν της καὶ ἔσχισε βιαίως τὸν φάκελλον.

Οἱ ὀλίγοι οὗτοι τῆς ἐπιστολῆς στίχοι ἐξέφραζον τὴν ἀπελπισίαν τῆς Σολάνζης :

« Σιμώνη μου,

Ἐχάθην. Στεροῦμαι τῶν πάντων καὶ ἀισθάνομαι, ὅτι πρέπει νὰ παραιτηθῶ ὅλων. Θὰ ριφθῶ εἰς τὸν ποταμόν. Ἄν δὲν μ' ἐπανίδης, ἐνθυμοῦ με κάποτε καὶ εἰπέ εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα μου, ὅτι πολὺ τοὺς ἠγάπων.

Ἐπίσης εἰπέ τοι καὶ εἰς τὸν ἄλλον.

« Σὲ φίλῳ
Σολάνζη. »

Ἡ ἀρχαία θαλαμηπόλος ἐγνώριζε τοὺς Παρισίους ὁ δεκαπέντε ἢ εἴκοσιν ἐτῶν ἀπουσία δὲν ἐξήλειψεν ὀλοτελῶς τὰς ἀναμνήσεις αὐτῆς.

Αἴφνης ἀπεφάσισε.

— Θὰ ὑπάγω, εἶπε, πρέπει νὰ τὴν ἰδῶ νὰ πείσῃ εἰς τὸ ποτάμι ἢ Σολάνζη !

Ἀλλὰ πῶς νὰ ταξιδεύσῃ ;

Οἱ Σίμων ἔζων ἀνέτως ἐν Μορβάν, τοῦτέστι εἶχον ἐπάγγελμα ἐπιτρέπον αὐτοῖς νὰ πορίζονται τ' ἀπολύτως ἀναγκαῖα.

Πῶς λοιπὸν νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους ;

Καὶ ἐν τούτοις τῆς Σολάνζης ἔλειπον τὰ πάντα ! Τὸ ὁμολογεῖ ἡ ἰδία, ἡ ὑπερηφάνεια δὲ αὐτῆς ἦτο τσαούτη, ὥστε οὐδέποτε θὰ ὁμολογεῖ τοῦτο, ἂν δὲν ὠθειτο ἐκ τῆς ἀπελπισίας.

Ἦσφιλε νὰ μὴ χάσῃ καιρόν.

Ἡ Ἀμώνη ἀνεμνήσθη τοῦ ἀρχαίου ἐπαγγέλματός της.

Μὴ δὲν ἐγνώριζε νὰ εἰσχωρῇ εἰς τὰ δάση ὡς ὄφις, χωρὶς οὐδὲν νὰ τὴν προδίδῃ ;

Τὸ κεχωσμένον ἐκεῖνο χρῆμα, τὸ ἀνωφελὲς καὶ ἀπολωλὸς, δὲν ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν της ;

Βεβαίως δὲν τῇ ἀνήκεν ἄλλως τε οὐδ' ἐδοκίμαζε νὰ πείσῃ ἑαυτὴν περὶ τοῦ ἐναντίου. Τὸ χρῆμα ἐκεῖνο ἀνήκε τῷ μαρκησίῳ.

Ἀλλ' ὁ μαρκησίος εἶχεν ἀναλάβει ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῆς Σολάνζης.

Ἐκλείσει τὴν θύραν τῆς οἰκίας της καὶ κατὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς δολοφονίας τοῦ φύλακος, ἐβάδισε πρὸς τὸ δάσος, κρατοῦσα χονδρὰν καὶ ὀζώδη ράβδον.

Ἦτο ἡ ἕκτη τῆς ἐσπέρας ὥρα καὶ ἡ σελήνη ὑψοῦτο ἐρυθροβαφῆς ὑπὲρ τὸ κωδωγοστάσιον τοῦ Σεβάν. Ὁ καιρὸς ἦτο ψυχρὸς καὶ ξηρὸς, ἡ αὖρα διαπεραστικὴ καὶ παγετώδης. Οἱ βουκόλοι εἶχον ἤδη ἐγκαταλείψει τὸ δάσος ἐπανελθόντες εἰς τὰς καλύβας των.

Ἡ Ἀμώνη, ἀφίχθεῖσα εἰς τὴν ἀντίθετον κλιτὸν τῆς οἰκίας τῶν Φαρζεᾶς, ἔστη ἐπὶ στιγμὴν.

Ἡ οἰκία ἦτο κλειστή, ἀμυδρὸν δὲ φῶς ἐφαίνετο διὰ τῶν χονδρῶν ὕλων, τοῦ ἀνευ παραπετασμάτων παραθύρου.

Ἡ Ἀμώνη παρετήρησεν εὐκρινῶς τὸν Φαρζεᾶς καὶ τὴν Καταλίαν καθημένους εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἐστίας, ἀπέναντι ἀλλήλων. Τὸ φῶς ἐφώτιζε τὴν μορφήν αὐτῶν. Οἱ δυστυχεῖς δὲν ὠμίλου.

Ὁ κύων ἤρξατο ὠρούμενος ὁ Φαρζεᾶς ἤγειρε βραδέως τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ δὲν ἐκινήθη.

Ἡ Ἀμώνη, φοβηθεῖσα μὴ τὴν ἰδῶσιν, ἀπεμακρύνθη, κρυβεῖσα εἰς τοὺς κλάδους, ὡς οἱ λύκοι οἱ ἀκούοντες γαύγισμα μολοσοῦ.

Ἡμίσειαν μετὰ ταῦτα ὤραν ἀνέβη εἰς Παρσεμούς.

Ἐκεῖ ἐκραύγασε διὰ τῆς συνήθους αὐτῆς φωνῆς ἀρπυιάς, ἵνα ἴδῃ ἂν ἡ ἡχὴ θὰ ἀνταπεκρίνετο.

Ἀλλ' οὐδεὶς τῇ ἀπεκρίθη.

Ἡ λόχη ἀραιὰ καὶ σπανία εἶχεν αὐξήθη.

Αἱ πτέρεις, καταστραφεῖσαι ὑπὸ τοῦ πάγου, ἐκάλυπτον τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου. Τὰ πάντα εὐρίσκοντο ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ὁ δὲ πρὸ τῆς εἰσόδου κυλισθεὶς λίθος δὲν εἶχε μετατοπισθῇ.

Ἡ Ἀμώνη ἀνέπνευσεν.

Ἡκροάσθη ἐπ' ὀλίγον. Παρετήρησε τὴν λόχημην πανταχόθεν καὶ βεβαιωθεῖσα ὅτι ἦτο μόνη, ἔθηκε τὴν ράβδον της ὑπὸ τὸν λίθον καὶ στηριχθεῖσα ἐπὶ τῶν κνημῶν της τὸν ὠθησεν ἰσχυρῶς.

Ὁ λίθος ἀνασηκωθεὶς, ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα μετέωρος καὶ εἶτα ἐκυλίσθη πλαγίως.

Ἡ εἴσοδος τοῦ σπηλαίου ἦτο ἐλευθέρα.

Ἡ Ἀμώνη δὲν ἦτο δεισιδαίμων. Οὐδὲν ἐφοβεῖτο καὶ ἐν τούτοις φρικίαις τὴν κατέλαθεν ὅτε εἰσῆγαγε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν θύραν τοῦ μυστηριώδους, οὕτως εἶπεῖν, ἐκεῖνου σπηλαίου.

Ἡρεύνησε τὰ ξηρὰ χόρτα, τὰ καλύπτοντα τὸν πολῦτιμον χρυσοῦν, φοβουμένη μὴ ἴδῃ φανταστικὸν τινὰ φύλακα τοῦ θησαυροῦ ἐγειρόμενον αἴφνης ἐνώπιόν της καὶ σύροντα αὐτὴν διὰ τῶν σκελετωδῶν χειρῶν του. Ἀλλ' οἱ φόβοι της ἦσαν μάταιοι.

Οὐδὲν τὴν ἠνώχλησεν ἐν τῷ ἔργῳ της. Μόνον σωρὸς χρυσοῦ ὑπῆρχεν ἐκεῖ λησμονηθεὶς, ἐξ οὗ ἠδύνατο ν' ἀντλή ἐν ἀνέσει.

Ἐρριψεν ἐντὸς σάκκου ἀρετὰ λουδοβίκεια, δέκα χιλιάδας περίπου φράγκα, ἐπανεθέσε τὰ πάντα ἐν τάξει, ὠθησε καὶ πάλιν τὸν λίθον εἰς τὴν εἴσοδον καὶ ἐπανελάβε τὴν πρὸς τὸ Σεβάν ἄγουσαν.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον, ὁ πεταλωτῆς εἶχεν ἐπιστρέψει.

Τὴν ἐξήτασε διὰ βλέμματος ἀνησυχῶ καὶ ὑπόπτου, καί,

— Ἀπὸ ποῦθε ἔρχεσαι ; τὴν ἠρώτησεν.

Ἡ Ἀμώνη ὑψωσε τοὺς ὤμους.

— Τί σὲ μέλλει ; ἀπὸ τὸ χωρὶό.

— Δὲν πιστεύω νὰ πῆγες νὰ τριγυρίσης τὸ δάσος ;

— Τί σὲ μέλλει ;

— Μὴν πᾶς ἐκεῖ σοῦ λέω καὶ μάλιστα τὴν νύκτα.

Ἡ σύζυγός του τὸν παρετήρησε προσεκτικῶς τῇ ἐφαίνετο τεταραγμένος !

Κατετρόμαξεν ὡς ἐκ τῆς ταραχῆς του καὶ τῆς ἐξάψεως τῆς φυσιογνωμίας του.

Ἡ μακρὰ του κόμη ἔπιπεν ἀτάκτως περὶ τοὺς κροτάφους αὐτοῦ, τὸ δὲ ὄμμα του ἦτο περίτρομον.

— Σοῦ συνέβη τίποτε ; τὸν ἠρώτησεν ἐκείνη.

— Τίποτε.

— Μὲ γελᾶς, καὶ δὲν κάνεις καλά, Σίμων... ἂν κρύβης τὰς ιδέαις σου διὰ τὸν ἑαυτόν σου, αὐτὸ σὲ βλάπτει, ἀφοῦ τὸ ἔξερεις, ὅτι σὲ μαντεύω.

Τῷ ὠμίλει ἠδέως, ὅπως θὰ ὠμίλει τις εἰς ἀσθενὲς παιδίον. Ἡ σύμπνοια ἀμφοτέρων τῶν ὄντων ἐκεῖνων προὔξενει συμπτώματα.

— Αἶ, λοιπὸν ! ναί, εἶναι καλλίτερα νὰ τὸ ἔξερης !... ἤμουν εἰς τὴν πόλιν. Ἐμβῆκα εἰς τὸ καφφενεῖον, ἂν καὶ δὲν εἶμαι συνειθισμένος νὰ πατῶ ποτὲ ἐκεῖ

τὸ πόδι μου, διότι φοβοῦμαι μὴ μοῦ φύγη κανένας λόγος... καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ συναναστρέφομαι μὲ ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ...

— Ἄφησε τώρα τὰ περασμένα.

— Ἐνας ἀπὸ τοὺς φύλακας τοῦ Μωθέρ, ὁ φύλακας Βουργκινιόν, ὁ ὁποῖος μᾶς μισεῖ, καθότου κοντὰ μας εἰς ἓνα τραπέζι, μαζὴ μ' ἓνα φίλο του. Ἐμουρμούριζε βλέποντας πρὸς τὸ μέρος μας καὶ καθὼς μᾶς ἐκύτταζαν, ὁ φύλακας τοῦ Μωθέρ, μοῦ ᾠόναζε :

«— Αἶ, Σίμων νυκτόβιε, δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἂν ἤθελες θὰ μᾶς ἔλεγες τίποτε καινούργιο γιὰ τὸ Λαβράνς ;

— Καθὼς μοῦ εἶπεν ὁ παραγιός μου, ἔγεινα ἴσως νεκρός, μὰ δὲν κουνήθηκα. Ἐκεῖνος ἐξάκολούθησε :

«— Λένε πῶς ἦνε εἰς τὴν Ἀμερικὴ ἢ πουθενὰ ἄλλου, μὰ πολὺ μακριὰ ἀπὸ ἐδῶ· ἐγὼ θάρρῶ ὅτι ἂν ἔψαχναν καλὰ ἐδῶ τριγύρω, θὰ εὕρισκαν τὸ μνημῆμα τοῦ εἰς τὸ δάσος τοῦ Σεβάν, ἀπὸ κάτω ἀπὸ καμμιὰ ρίζα. Καὶ θὰ ἔχε καὶ ὠραῖα ἀσημένια πλάκα, μὲ τὰ σήματα τοῦ μαρκησίου. Ἀλήθεια, Σίμων ;»

— Ἐλαβον ἀμέσως θάρρος. Ὁ φύλακας ἐκεῖνος μὲ σκότιζε ἔμπροστὰ ἴστον κόσμον. Ἦτο πάρα πολὺ. Τὸ καφρνεῖτο ἦτο γεμάτο· ἦτον ἐκεῖ ὁ Ριβὸ τοῦ Γιακόννη, ὁ Τουβάρ τοῦ Πρεπορσέ, ὁ μπάριμπα Σαδουίνος, ὁ λατομεύς, ὁ ἑξάδελφος τῶν Τρεμόρ καὶ ἄλλοι. Ἐπῆρα ἓνα σιδερένιο μοχλὸ ποῦ εἶχα κοντὰ μου καὶ θὰ τὸν σκότωνα, ὅταν ὁ λατομεύς μὲ τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε, μόνο μία λέξι :

«— Ὑπομονή !»

— Ὁ μπάριμπα Σαδουίνος δὲν μιλάει ποτέ, ἀλλὰ ὅταν μιλάει, μιλάει ὅπως πρέπει. Ἐσυλλογίσθηκα ἄφησα κάτω τὸν μοχλὸ καὶ εἶπα εἰς τὸν φύλακα τοῦ Μωθέρ :

«— Θὰ ξαναἰδωθοῦμε.»

— Αὐτὸν δὲν τὸν ἐκτιμᾶνε, μοῦ ᾠόναζεν ὁ Βουργκινιόν.

— Μπράβο, Σίμων.

— Ἀλλὰ εἶναι τὸ ἴδιο· θὰ μᾶς ἀφήσῃ ἡσυχία αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος ;»

— Ἄφησε, εἶπεν ἡ Σιμώνη, μὴ τὰ συλλογιζέσαι πλέον αὐτὰ καὶ ἀκουσέ με.

— Τί θὰ μοῦ εἶπῃς ;

— Πρέπει νὰ φύγω γιὰ τὸ Παρίσι.

Ὁ πεταλωτὴς ἤρχισε νὰ τρέμῃ ὡς τὸ φύλλον.

— Θὰ μ' ἀφίσης μόνον ἴστος σιδηρουργεῖο ;

— Ἐχεις συντροφιά τὸν παραγιό, ἐγὼ δὲν θὰ λείψω καὶ πολὺ ὀκτῶ ἡμέρας μόνον, ὄχι περισσότερο.

— Καὶ γιὰτί θέλεις νὰ πᾶς ἴστος Παρίσι ;

— Ἐχω χρέος.

— Πρόκειται γιὰ τὴ Σολάνζη ;

— Σωστό. Τῆς χρωστᾶς τὴν ζωὴ, Σίμων, ἐκεῖνη ἦταν καλὴ σ' ἐμᾶς, ἴστος καιρὸ τῆς δυστυχίας μας ! Τώρα ἔχει κ' αὐτὴ τὴν ἀνάγκη μας.

— Σοῦ ἔγραψε ;

— Ναι· πῶς εἶναι ἀπελπισμένη καὶ τί-

ποτα ἄλλο. Μὲ καταλαβαίνεις ; εἶναι νέα, δὲν εἶναι ἀξία καὶ ἔχασε τὸ θάρρος τῆς.

— Ἀλλὰ χρήματα ;

— Μήπως δὲν ἔχομε περισσότερο ἀπὸ ὅσα θὰ ἐπιθυμοῦσαμε ;

— Νὰ πάγω ἐκεῖ κάτω ; εἶπεν ἐκεῖνος ἐγειρόμενος.

— Θὰ προτιμοῦσες ἴσως ν' ἀποθάνῃς εἰς τὸ πλάγι αὐτοῦ τοῦ σωροῦ παρὰ νὰ τὸν ἀγγίξῃς ;

— Ναι.

— Καὶ νὰ ἰδῆς νὰ πεθάνῃ ἡ Σολάνζη, ἐκεῖνη ἡ καλὴ νέα, ποῦ ἦτον τόσον καλὴ σ' ἐμᾶς, ἡ ὁποία σ' ἐβοήθησεν, ὅταν ἦσον ἀρρωστος καὶ σοῦ ἔλειπαν ὅλα ;

Ἐκεῖνος ἐδίσταζεν ἐπὶ στιγμὴν καὶ ἐσπύγγιζε τὸ μέτωπόν του.

Ἡ Σιμώνη ἐπορεύθη εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἤρξατο διευθετοῦσα τὰ ἔπιπλα, συνδαυλιζουσα τὸ πῦρ καὶ ἐτοιμάζουσα τὸ δεῖπνον.

Ὁ πεταλωτὴς ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ παρετήρησεν.

Ἡ σελήνη ἐφώτιζε τὰ περίξ διὰ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ὠχροῦ αὐτῆς φωτός. Αἱ πυκναὶ λόχμαι τοῦ Σεβάν ἐξετείνοντο ὡς μελανὰ κύματα ἐπὶ τῶν λόφων, τῶν ἀποτόμως ὑψουμένων καὶ ἀπλουμένων μέχρι τοῦ μεμακρυσμένου ὄροπεδίου, ἐφ' οὗ εἶχε σκαφῆ ἡ ἀπέραντος λίμνη, ἡ δεσπόζουσα ὀλοκλήρου τοῦ τοπίου ἐκεῖνου.

Εἶτα ἐπλησίασε πρὸς τὴν σύζυγόν του, καὶ τῆ εἶπε χαμηλοφῶνως :

— Ἄν θέλῃς πηγαίνομεν ἀπόψε. Διὰ τὴν Σολάνζη ναι, ὅσο γιὰ μὲνα, προτιμῶ νὰ σκάσω χωρὶς ψωμί· ἴστος πληγωμένος λύκος κοντὰ εἰς τὰ χρήματα τοῦ μαρκησίου.

— Εἴξερα πῶς ἡ καρδιά σου εἶναι καλὴ. Ἐγὼ ἔκαμα τὴ δουλειὰ μόνη μου. Ἐσοῦ ἔμπορεῖς νὰ κοιμηθῆς. Ἐγὼ αὖριον πρὶν φέξῃ θὰ φύγω.

— Δὲν σέ εἶδε κανεὶς ;

— Τὸ ἔξέρεις καλὰ ὅτι δὲν εἶμαι ἀπὸ κείναις ποῦ πιάνονται.

Ὁ Σίμων ἠσθάνθη βάρος ἀφαιρηθὲν τοῦ στήθους του.

Μόνη ἡ ἰδέα τοῦ νὰ πατήσῃ ἐκ νέου τὸν πόδα εἰς τὸ δάσος τὸν ἐτάρασσε.

— Θὰ δουλεύῃς, ἐπανέλαβεν ἐκεῖνη, ὅσο δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ καὶ θὰ τὰ λησμονήσῃς ὅλα.

Ἐκεῖνος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν σιωπῶν.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Ἀμώνη ἠγέρθη πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Διήνυσε πέντε λεύγας πεζῆ, ὅπερ δι' αὐτὴν ἦτο μηδέν, ἥτις τσοάκις εἶχε διατρέξει ἐκ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἀκραν τὰ ἀτελεύτητα δάση τοῦ μέρους ἐκεῖνου.

Φθάσασα κάτωθεν λόφου τινός, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀμαξάν τοῦ Μονσός, ἥτις τὴν ὠδήγησεν εἰς Σαριτέ, ὅπου ἐπέβη τοῦ σωροῦ, τοῦ ἀναχωροῦντος διὰ Παρισίους.

Τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν, ἐξήρχετο εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Λυών.

Ἐμίσθωσεν ἀμαξάν καὶ μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Προβηγκίας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἠρώτα τὸν θυρωρὸν

περὶ τῆς Σολάνζης, ἡ καρδιά αὐτῆς ἐπέζητο· ἐφοβεῖτο ἀπαισίαν τινὰ εἰδησιν.

Ἄλλ' ἐκεῖνος τῆ εἶπεν ἀπλῶς :

— Εἰς τὸ πέμπτον, ἀριστερὰ θύρα.

Διεσκέλισε τὰ πέντε πατώματα, εὐλίγιστος ὡς ἔλαφος καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν, ἥτις ἠνεφῶν ἀμέσως.

Ταυτόχρονοι τότε φωναὶ ἠκούσθησαν :

— Σολάνζη μου !

— Σιμώνη !

Ἡ δυστυχὴς κόρη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς λαθροθήρας, ἂν καὶ δὲν ἐγνώριζεν ὅτι τῆ ἐκόμιζε τὴν σωτηρίαν τῆς.

Ἡ Ἀμώνη δὲν ἔπαυε νὰ τὴν παρατηρῆ.

— Εἶσαι πολὺ ὠραία, Σολάνζη μου, τῆ εἶπεν, ἀλλὰ διατὶ ἐκλαιεῖς ;

Καὶ πράγματι, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Σολάνζης, ἦσαν ἐρυθροὶ. Ἐπὶ τῶν παρεῖων τῆς ἐφαίνοντο εἰσέτι τὰ ἔχνη, ἅτινα ἀφῆκαν τὰ ρέοντα δάκρυά τῆς.

— Ἐλα, εἶπεν ἡ Σιμώνη, πέ μου, τὰ βάσανά σου, καὶ μὰ τὸν Θεό ! μὴ φοβᾶσαι, ὅταν ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ.

Ἐπιστολὴ ἀνοικτὴ ὑπῆρχεν ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης.

Ἡ κηπουρὸς τοῦ Κορμέλι ἐγνωστοποιεῖ δι' αὐτῆς εἰς τὴν Σολάνζην, ὅτι ἂν δὲν τῆ ἐπλήρωσε τὰ ὀφειλόμενα θὰ ἔφερον αὐτῇ τὸ τέκνον τῆς τὴν ἐπαύριον μετὰ μεσημβρίαν.

— Τί τῆς χρωσστεῖς ; ἠρώτησεν ἡ Ἀμώνη.

— Μεγάλον ποσόν, ὅταν κανεὶς δὲν τὸ ἔχει. Ἐννενήκοντα φράγκα.

Ἡ σύζυγος τοῦ πεταλωτοῦ ἐμειδίασεν. Ἡ Σιμώνη δὲν ὑπελόγιζε πλέον τόσα, ἀφοῦ εἶχεν εἰς χεῖράς τῆς χαρτονομίσματα χιλιόφραγκα !

Ἡ ἀπαισία εὐπορία τῆς ἀντέκειτο πρὸς τὴν ἄλλοτε κατάστασίν τῆς, ὅτε δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς οὐδὲ ὀβολός.

Ἡ Σολάνζη ὠμολόγησε τὴν δυστυχίαν τῆς.

Δὲν εἶχε δειπνήσει.

Τὴν πρωίαν εἶχεν ἐξοδεύσει καὶ τὸ τελευταῖόν τῆς νόμισμα.

Διηγῆθη τὰ πάντα τῆ Ἀμώνη, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς διηγῆσεως ἤστραπτον ἀλλήλοδιαδόχως ἐξ ἀγκυρακτῆσεως καὶ πονηρίας.

— Θὰ ὑπάγωμεν μαζὴ ἐκεῖ κάτω αὖριον, Σολάνζη μου, εἶπε καὶ μεῖνε ἡσυχῆ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἔμπρὸς τίποτε δὲν θὰ σοῦ λείψῃ.

— Ἀλλὰ θὰ εἶσαι λοιπὸν πλουσία πολὺ, Σιμώνη ;

— Ἀρκετὰ.

Τῆ εἶπεν ὅτι ἐκληρονόμησεν ἀρκετὰ καλὴν περιουσίαν ἀπὸ τινος μακρυνὸν συγγενῆ τῆς, ὅτι τὴν ἔκρυπτεν ἀπὸ τοὺς γείτονας, φοβουμένη τὸν φθόνον, ὅτι ὁ Σίμων θὰ εἰργάζετο ἀκόμη ἐπὶ τινὰ χρόνον καὶ ὅτι ἔπειτα θ' ἀπεσύρετο ἐξ αὐτῆς, καὶ συνεπέρανε λέγουσα :

— Δὲν ἔχω παιδιὰ καὶ σέ θεωρῶ κόρη μου.

Καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης κυλίνδρους τινὰς λουδοβικεῖων.

— Ἐνθυμεῖσαι ἐκεῖνα ποῦ μᾶς ἔφερες

ἔνα βράδυ εἰς τὸ σιδηροορρετοῦ ; εἶπεν. Ἐκεῖνα ἔδωσαν ζωὴν εἰς τὸν Σίμωνα.

Ἡ Σολάνζη ἔκουσε τὴν κερκὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς Ἀμώνης.

— Καὶ σὺ σώσεις τὴν ἰδικήν μου, ἐπιθύρῃσεν ἡ δυστυχὴς νέα.

Καὶ οὕτω συνωμῖλουν μέχρι βαθείας νυκτός.

— Μὴ φοβῶσαι, ἐπανέλαθεν ἡ Ἀμώνη περαίνουσα, μαζὶ μὲ ἐμὲ θὰ ἴσῃσι δυνατῆ!

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἡ Φελισίς καὶ ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί. συνεζήτησαν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ραπτρίας τῶν νεωτερισμῶν.

Ἐὰν ἡ Φελισίς ἐπόρσεγεν ὀλιγώτερον εἰς τὸν θρίαμβόν της, θὰ ἤκουεν ἑλαφρὸν θόρυθον προξενούμενον ὀπισθεν πυκνοῦ παραπετάσματος, βήματά τινα μακρὰν αὐτῆς. Ἦτο ἡ Ἰουλία, ἥτις ἐξήσκει τὴν εὐνοουμένην αὐτῇ τέχνῃ.

Παρομόνευεν ὀπισθεν τῆς θύρας, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἐδικαιολογεῖτο—ἂν δύναται νὰ ὑπάρξῃ δικαιολογία—ἐπλήρωνε τὴν εὐγνωμοσύνην της.

Μίαν ὥραν βραδύτερον ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ, ἐλάμβανε τὸ ἐπόμενον γραμματίον :

« Ἀβριον εἰς Κορμέλι, ἀλλ' ἀγνοῶ τὴν ὥραν, δύνασαι νὰ ἴσῃσι ἀσφαλῆς, ὅτι θὰ ἴδῃς τὴν λατρευομένην κόρην. Τηρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἀγνώμων!

« Ἰουλία ».

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

A. ΔΟΓΜΑ (ΤΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐὰν πιστεύητε ὅτι ἡ ποίησις τῆς νεότητος διαρκεῖ μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν,

Ἐὰν κάθησθε ἔτι ὑπὸ τὸ ἀνηθρὸν δένδρον τῶν ὀνειρῶν σας,

Ἐὰν θέλητε νὰ γνωρίσητε μόνον τὸ εὐτυχὲς μέρος τῆς ζωῆς,

Ἐὰν ἀρνήσθε τὸ μίγμα τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, μεθ' οὗ ἡ φύσις ἔχει συμφύρη τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν,

Ἐὰν κατ' οὐδὲν ἐλανθᾶσθητε ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐὰν ὁ πρὸ δεκαετίας φίλος σας εἶναι φίλος ὑμῶν καὶ σήμερον, ἐὰν ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν ἠγαπᾶτε, δὲν σας ἠπάτησεν, ἐὰν ἡ ψυχὴ ὑμῶν, ζώντων ἔτι μετ' αὐτῆς, διετήρησε δι' αὐτὴν τὰς πρώτας αὐτῆς ἐντυπώσεις, ἐὰν δὲν ἔχητε νὰ δώσητε δάκρυα εἰς τὸ παρελθόν, ἐλεημοσύνην, ἣν ὁ μέγας οὗτος ἐπαίτης ἀπαιτεῖ νὰ τῷ ῥίπτωσι πάντοτε,

Ἐὰν πιστεύητε ὅτι, ὅταν ἐνυμφεύθη τις τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα, ὅταν ζῆ, ὅταν εἶναι πλούσιος καὶ ὅταν εἶναι ὑγιής, οὐδὲν ἔχει νὰ εὐχηθῇ ἢ νὰ ποθήσῃ, κλείσατε τὸ βιβλίον τοῦτο εἰς τὸ τελευταῖον κεφάλαιον, ὅπερ ἀνεγνώσατε· διότι πρὸς ὑμᾶς, τοὺς οὕτω σκεπτομένους οὐδὲν ἔχω νὰ εἶπω, ὅπερ ἠδύνασθε νὰ πιστεύσητε, διότι θὰ ἡσυχυόμην νὰ ταράξω τὴν ψυ-

χὴν ὑμῶν ἐν ταῖς πεποιεθήσεσιν αὐτῆς, καὶ θέλω νὰ σας ἀφήσω, ἐὰν ἐνδιαφέρθητε ὑπὲρ τοῦ ἥρωος τοῦ βιβλίου μου, τὴν χαρὰν, ὅτι εἶδατε αὐτὸν θεραπευθέντα, εὐτυχῆ, ἀγκυλώμενον, αὐτόν, ὃν ὁ θάνατος εἶχεν ἤδη θίξῃ διὰ τοῦ δακτύλου.

Ἄλλ' ἐὰν τούναντίον ἐλάβετε ἤδη πείραξιν τῶν γηίνων πραγμάτων, ἐὰν γνωρίζητε ὅτι ἡ καρδία δὲν δύναται νὰ τρέφῃ πάντοτε διὰ τῶν αὐτῶν χρομμῶν, ὡς ὁ στόμαχος δὲν δύναται νὰ δέχῃται πάντοτε τὰς αὐτὰς τροφάς, ἐὰν ὁ τάφος ἀφῆρσεν ὑμᾶς τινα τῶν φίλων, ἐὰν ἡ ἀμφιβολία ἐξηφάνισέ τινα τῶν ὀνειρῶν σας, ἐὰν διέρχησθε χωρὶς συγκινήσεως πλησίον ἐκείνης, ἣν ἄλλοτε παρετηρεῖτε τρέμων, ἐὰν ἀπαγγέλλητε ἤδη ἀπαθῶς τὰ ὀνόματα, ὧν αἱ συλλαβαὶ προὐκάλουν ἄλλοτε ἐν ὑμῖν τὴν φρικίαν, ὀμιλήσωμεν ὁμοῦ, διότι θὰ ἐννοῶμεν ἀλλήλους, καὶ θὰ εἴπητε, ὡς ἐγώ, μετὰ τὴν τελευταίαν λέξιν τοῦ βιβλίου τούτου :

« Ὀλιθερόν, πλὴν ἀληθές ».

Ἀναμφιβόλως ὁ Ἐδμόνδος ἦτο εὐτυχής, ὅτε δὲ ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, θὰ ἦτο δύσκολον νὰ εὕρη τις ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ κόσμου ἀνθρωπὸν μᾶλλον αὐτοῦ ἢ χάριστημένον ἐκ τῆς τύχης του. Εἶχεν ἴδῃ τὴν Νισσέτταν, περὶ ἧς οὐδέποτε εἶχεν ὀμιλήσῃ τῷ Γουσταύῳ ἀπὸ τοῦ γάμου αὐτοῦ, φοβούμενος μὴ τον λυπήσῃ, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν πάντοτε εἶχεν ἐλπίσῃ νὰ ἐπκνίδῃ καὶ θλίψῃ ἐν ταῖς ἀγκυλίαις του, διότι ἡ εὐγνωμοσύνη ἦτο μία τῶν ἀρετῶν τοῦ Ἐδμόνδου. Ἐπραξε λοιπόν, διερχόμενος ἐκ Τούρ, ὅ,τι ὤφειλε νὰ πράξῃ, καὶ εἶχε τὴν καρδίαν πλουσίαν εἰς ἐλπίδας καὶ ἄνευ θλίψεων, εἰσερχόμενος εἰς τὸν θάλαμον, ἐν ᾧ ἡ Ἀντωνίνα εἶχε παραδοθῆ αὐτῷ τῷ πρώτον.

Αἱ ἐρωτικαὶ ἀναμνήσεις εἶχον ὑποδεχθῆ αὐτὸν καὶ ἤρξαντο ἄδουσαι, ὅτε ἤνοιξε τὴν θύραν, ὡς τὰ κατοικίδια πτηνὰ, ὧν ἀνοίγεται ὁ κλωβός. Πάντα τάντικείμενα, ἅτινα εἶχε καταλίπῃ ἐν τῇ βεβαιότητι σχεδὸν ὅτι δὲν θὰ τα ἐπανίδῃ, προσεμειδίων αὐτῷ. Ἐδοκίμαζεν ὅ,τι εἶχε δοκιμάσῃ ὁ Γουσταῦος, ἐπαναβλέπων τὸν θάλαμον τῆς Νισσέττας, μόνον δὲν εἶχε τὴν θλίψιν, ὡς ὁ φίλος του, νὰ προξενήσῃ λύπην εἰς τὴν γυναῖκα, ἣν εἶχεν ἀγαπήσῃ, διότι τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀγαπήσῃ, ἠγάπα ἀκόμη.

Εἶναι σχεδὸν ἱεροσυλία τὸ νὰ ἐνεδρεύη τις, ὡς μέλλωμεν νὰ πράξωμεν, ὀπισθεν τῶν ἀνθίνων φραγμῶν, τῶν περικλειόντων τὴν ὁδὸν τοῦ Ἐδμόνδου, ὅπως ἀποκαλύψωμεν τὰς ἐλαχίστας πράξεις τῆς ζωῆς αὐτοῦ καὶ σχολιάσωμεν αὐτὰς πρὸς ὄφελος τῆς ψυχρᾶς πραγματικότητος. Δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ πράξωμεν, ὡς οἱ πάλαι μυθογράφοι, ἢ ὡς τὰ κωμειδύλλια πεισῶν τῶν ἐποχῶν, νὰ σταματήσωμεν εἰς τὸν γάμον καὶ νὰ φήσωμεν τῷ ἀναγνώστῃ νὰ ὑποθέσῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ, ὅτι δηλαδὴ οἱ σύζυγοι θὰ ἀγαπῶνται πάντοτε, ὡς ὁ Φιλήμων καὶ ἡ Βαυκίς καὶ θὰ ποκτῆσωσι πολλὰ τέκνα, ὡς οἱ χωρικοὶ τοῦ Φλωριάν ;

Ἡ ἀλήθεια θὰ ἱκανοποιεῖτο ἐν τῇ ἀπλή ταύτῃ λύσει ; Ἡ ζωὴ ἔγκειται ἐν τῇ νεότητι, τὸ ἔτος ἐν τῷ ἔξρι ; Πρέπει νὰ λέγῃ τις αἰωνίως τοῖς ἀνθρώποις : « Βαίνετε ἀφόβως, ὁ βίος εἶναι ὄρατος, οὐδὲν ἐν αὐτῷ τὸ ψευδές, οὐδὲν τὸ ἀπατηλόν, οὐδὲν τὸ μεταβλητόν ; » Ἐὰν διήρχεσθε ὁδὸν τινα καὶ συνελαμβάνεσθε ὑπὸ ληστῶν, δὲν θὰ παρεπονεῖσθε, διότι οἱ γινώσκοντες τὸν κίνδυνον τοῦτον δὲν εἶχον σὰς προαγγεῖλῃ αὐτόν ; Ἡ μυθιστορία λοιπόν εἶναι πλέον ἢ κάτοπτρον, εἶναι προάγγελος. Ὀφείλει νὰ παριστᾷ τὸν βίον ὑπὸ δύο ἐπόψεις καὶ νὰ δεικνύῃ τὰ δύο πρόσωπα τοῦ ἠθικοῦ τούτου Ἰανου, ὃν καλοῦσιν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Ἐὰν καταστήσῃ τις αὐτὴν μαγευμένον τηλεσκόπιον, δεικνύον εἰς τοὺς παρατηρούμεν ἐντὸς τὴν φύσιν ὑπὸ ψευδῆς φῶς, ἢ μάλιστα ψευδῆ φύσιν, πράσινην τὸν χειμῶνα ὡς καὶ τὸ θέρος, φωτιζομένην καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἡλίου, θὰ προξενήσῃ πολλῷ μείζον κακὸν ἢ ἐὰν, ἄνευ ἄλλου σχολίου, πλὴν τοῦ πραγματικοῦ, ἀναπαριστᾷ, ὡς τὸ κάτοπτρον, πᾶν ὅ,τι διέρχεται πρὸ αὐτοῦ. Εἰς τί χρησιμεύει εἰς ὀδηγός, καὶ ἡ μυθιστορία ὀφείλει νὰ εἶναι τοιοῦτος, ἐὰν ὁ ὀδηγός οὗτος δὲν μοι προαγγέλλῃ τοὺς κρηνοὺς καὶ δὲν μοι λέγῃ ὅτι μέλλω νὰ καταπέσω εἰς βάραθρον, ὅτε νομίζω, ὅτι θέτω τὸν πόδα ἐπὶ ἀνθέων ;

Ἡ μικροχρόνιος εὐτυχία ἔγκειται ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ὁμοιοληθείᾳ ! ἐπὶ δώδεκα μηνῶν ἡ φύσις δὲν εἶναι ἀπογεγυμνωμένη κατὰ τοὺς ἕξ τῶν ἀκτίνων καὶ τῶν φύλλων ; Τίς ζωγράφος ἠθῶν, ἐπιθυμῶν νὰ μένῃ ἀληθής, ἐτόλμησέ ποτε νὰ παρουσιάσῃ ἀνθρωπὸν διαρκῶς εὐτυχῆ ; Οὐδεὶς. Ἄπαντες ὑπέκυψαν πρὸ τῆς μοιραίας ταύτης ἀνάγκης, τοποθετησάσης τὸν ἀνθρώπινον βίον ἐν μέσῳ τῶν δύο τούτων λέξεων : τῆς ἐλπίδος καὶ τοῦ πόθου.

Λάβωμεν τὰ τρία πρότυπα βιβλία τῆς καρδίας, τῆς νεότητος καὶ τοῦ παθους : *Τὸν Παῦλον καὶ τὴν Βιργινίαν*, τὸν *Βέρθερον* καὶ τὴν *Μαγῶν Ἀσκά*.

Οὔτε ὁ Βερναρδίνος Σαμπιέρρος, οὔτε ὁ Γκαῖτε, οὔτε ὁ ἀββᾶς Πρεβῶ ἐτόλμησαν νὰ πράσχωσι ζωὴν εἰς τὸ ἥρωα τοῦ βιβλίου τῶν ὑπὸ τοὺς εὐτυχεῖς ἥρους, ὑφ' οὗς ἔθεσαν αὐτοὺς. Πᾶσα ἡ ποίησις τοῦ ἔογου αὐτῶν προέρχεται σχεδὸν ἐκ τοῦ θανάτου ἐκείνου, ὃν ὁ ἀναγνώστης, θὰ ἐπιθύμει νὰ βλέπῃ ζῶντα.

Παραστήσατε τὴν Βιργινίαν ζῶσαν καὶ ὑπανδρευομένην τὸν Παῦλον· παραστήσατε τὸν Βέρθερον μὴ αυτοκτονοῦντα καὶ συζευγνόμενον τὴν Καρλότταν· παραστήσατε τὴν Μαγῶν μὴ ἀπατῶσαν πλέον τὸν Δεγκριεὶ καὶ ζῶσαν μετ' αὐτοῦ, ὡς οὗτος θέλει νὰ ζῆσῃ μετ' αὐτῆς, θὰ ἔχετε, τὸ ὁμολογῶ, στιγμὴν μεγάλης χαρᾶς, βλέποντες εὐτυχεῖς τοὺς ἀγαπητοὺς τούτους καὶ συμπαθεῖς τύπους. Ἄλλ' ἀκολουθήσατε τὴν εὐτυχίαν ταύτην, καὶ θὰ ἴδῃτε τί θὰ καταστήσῃ... Ἐὰν παρατηρήσητε ἀμέσως, ὅτι εἶναι ἀδύνατος καὶ ὅτι μόνος ὁ θάνατος ἠδύνατο νὰ ἐκποιή-

τικίση τούς νεαρούς τούτους έρωτας, τὰ περιπαθῆ ταῦτα ὄνειρα, τὰς χαριέσσας φαντασμαγορίας, τὰς ὁποίας ἡ ζωὴ, παρατεινομένη, θὰ ἐξέσχιζε καθ' ὄλων τῶν ἀκανθῶν, θὰ κατεπάτει ἐν ἐκάστῳ βήματι.

Λησμονήσατε ὅτι οἱ τρεῖς ποιηταὶ παρέρστησαν τούς ἥρωας αὐτῶν θανόντας, κλείσατε τούς ὀφθαλμούς καὶ ζητήσατε ἐν τῷ πνεύματί σας τί θὰ ἦσαν ἡμέραν τινά.

Βλέπετε τὸν Παῦλον καὶ τὴν Βιργινίαν, τὰ δύο ταῦτα χαριέντα πλάσματα, δροσερά, νεκρά, ἀγνά, ἐρωτευμένα, τὰ βλέπετε γηράσκοντα· βλέπετε τὰς παρειὰς αὐτῶν κοιλινομένας, τὰς κόμας αὐτῶν λευκαιομένας, τὰς ῥάχεις αὐτῶν κυρτουμένας, τούς ὀδόντας αὐτῶν πίπτοντας;

Βλέπετε τὸν Βέρθερον καὶ τὴν Καρλότταν, πλήρεις ῥυτίδων, κιτρίνους, βαδίζοντας μὲ βῆμα ὑποτρέμον, ἄδοντας: «Ἐνθυμεῖσθε», ὡς ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Διουσιου τοῦ Δεσωζιέ;

Βλέπετε τὴν Μανὼν καὶ τὸν Δεγκριέ, τὰ δύο ταῦτα σύμβολα τοῦ γηίνου ἔρωτος, τοῦ μᾶλλον παραφόρου καὶ μᾶλλον ἄφρονος· βλέπετε αὐτούς ἀμφοτέρους παραλύτους ὑπὸ ἀσθενειῶν ἕνεκα τῆς φιληδόνου ζωῆς, ἣν διήγαγον, ἀναπαύοντας ἀπέναντι ἀλλήλων ἐπὶ δύο μεγάλων ἀνακλιντῶν τὰ καταροϊκὰ αὐτῶν γηρατεῖα.

Βλέπετε εἰς τί ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἡλικία θὰ μετέβαλον τὰ χαριέντα ταῦτα πλάσματα, τὰ ὀρατὰ ἀρώματα, τὰς ἐμφύχους ἀκτῖνας, τὰς ζώσας ποιήσεις;... Οὐδὲν θὰ πολεμφθῆ ἐκ τοῦ παρελθόντος αὐτῶν, ἡ ψυχὴ αὐτῶν θὰ φθαρῆ, τὸ σῶμα αὐτῶν θὰ καταστῆ ἀγνώριστον, τὸ πρόσωπον ἀπεχθές.

Ἵπάγετε λοιπὸν νὰ ζητήσητε παρὰ τῶν γερόντων αὐτῶν ἀπήχησίν τινα τῶν λόγων, οὓς ἀπήγγελλον ἄλλοτε. Ἴσως εἶναι κωφοί! Ἴσως δὲν ἐνθυμοῦνται αὐτούς! Ἴσως καταγελωσῶν αὐτῶν!

Ναί, ἐὰν θέλῃ τις νὰ φήσῃ ἀγνήν ἐν τῷ πνεύματι τὴν ἀνάμνησιν τῶν τύπων, οὓς ἐδημιούργησε, πρέπει νὰ τους παραστήσῃ ἐπανερχομένους νέους πρὸς τὸν Θεόν· πρέπει τὸ ἐκμαγεῖον, ὅπερ θὰ λάβῃ παρὰ τῶν προσώπων των, μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν νὰ εἶναι εὐάρεστον τὴν θέαν καὶ νὰ ἀναμνήσῃ τὸν εὐδαίμονα χρόνον τοῦ βίου· πρέπει μειδίχμα νὰ ἡμιανοίγῃ τὰ βωβὰ αὐτῶν χεῖλη, πρέπει ὁ θάνατος αὐτῶν νὰ προσομοιάζῃ ὕπνῳ, πρέπει τὰ ὄνειρα νὰ ἔρχωνται ὅπως παρακάθηνται εἰς τὸ προσκεφάλαιόν των καὶ νὰ παύσωσι τοῦ ζῆν προσμειδιώντες εἰς αὐτά.

Ποιητῆς προσφιλῆς ἐμοί, εἶπε:

Καλότυχος ποῦ ὁ Χάρος τότε πάρῃ
Εἶκοσι χρόνων παλληκάρι.
Πρὸ τοῦ ὁ Καιρὸς νὰ τοῦ μαρᾶν
Τὸ φουντωτὸ τῆς νιότης του στεφάνι.

Εἶχε δίκαιον.

Τὸ βιβλίον, ὅπερ γράφομεν σήμερον, στηρίζεται ἐπὶ τῶν τεσσάρων τούτων στίχων. Ἐὰν ἐν τούτοις, ἀφοῦ ἐταυτίσθητε μετὰ τοῦ ἥρωος ἡμῶν, ἀφοῦ παρεστήσατε αὐ-

τὸν νέον, ὠραῖον, ἐρῶντα, ἐρώμενον, δὲν ἔχητε τὸ θάρρος νὰ τον φονεύσητε, ἐν μέσῳ τῶν γοητειῶν, δι' ὧν περιεστοιχίσαστε αὐτόν, ἐὰν θέλητε νὰ τον ἀφίστητε νὰ πῆρῃ μέχρι τῆς τελευταίας σταγόνας τὸ κύπελλον, ἐφ' οὗ ἔθετε τὰ χεῖλη του, ἐὰν, ἀφίνοντες αὐτόν νὰ ζήσῃ, παρέχητε αὐτῷ πᾶν ὅ,τι ἠῤυχετο νὰ ἔχῃ καὶ καταλείπετε αὐτόν ἐκεῖ, χωρὶς νὰ εἴπητε τί ἀπογίνεται, γράφετε βιβλίον τερπνὸν διὰ τὰς μικρὰς δεκατετραετείς ἢ δεκαπενταετεῖς κόρας, ἀλλὰ κάμνετε ἔργον ἑλλιπέδες διὰ τούς σοβαροὺς ἀνθρώπους.

Ἐὰν ἠκολουθήτε τὸν ἥρωά σας, πρέπει θάσσον ἢ βράδιον νὰ φθάσητε εἰς τὸ σημεῖον, περὶ οὗ ὠμίλου προ μικοῦ· διότι δὲν δύνασθε νὰ φήσητε εἰς τὸν πεντηκονταετῆ τὴν μορφήν καὶ τὰ συναισθήματα, τὰ ὁποῖα δίδετε εἰς τὸν ἐρῶντα εἰκοσαετῆ.

Λοιπὸν, ἠθέλησα νὰ κάμω τὴν μελέτην ταύτην ἀνευ μεροληψίας, ἐὰν μὴ ἀνευ λύπης. Ἐπροίκισα τὸν Ἐδμόνδον δι' ὄλων τῶν ἐνθουσιασμῶν, ὄλων τῶν ποιήσεων, ὄλων τῶν φαντασιοπληξιών, ὄλων τῶν ἐρώτων τῆς νεότητος, ἔπληξα αὐτόν διὰ νόσου, ἐξ ἧς ἔμελλε νὰ ποθάνῃ εἰκοσιπενταετής.

Ὅτε εὐρίσκετο ἐν τῇ στιγμή τοῦ θανάτου, ὅτε ἡ μήτηρ του, ἡ σύζυγός του, ὁ φίλος του, προσωποποιήσεις πάντων τῶν φίλων, ἅτινα δύνανται νὰ προστατεύσωσι τὸν ἄνθρωπον, ἔκλειον παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, μεταξὺ τῶν ὀλίγων προσώπων, ἅτινα εὐηρεστήθησαν νὰ λάβωσιν ἐνδιαφέρον κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ βιβλίου τούτου καὶ τὰ ὁποῖα γνωρίζω, δὲν εὐρον οὐδὲ ἓν, ὅπερ νὰ μὴ μοῦ εἶπε: «Μὴ κάμνετε τὸν Ἐδμόνδον νὰ ποθάνῃ».

Οὕτως ἡ ζωὴ εἶναι τὸ πᾶν!.. Ἀναπνέειν ἐλευθέρως, πίνειν, τρώγειν, ἔχειν τὴν χρῆσιν ἀπασῶν τῶν δυνάμεων, ἰδοὺ τὸ ὑπέρτατον ἀγαθόν!.. Τὸ ἀποδίδειν πάντα ταῦτα τῷ ἀσθενεῖ, τῷ ἀγωνιζομένῳ πρὸς τὸν θάνατον, εἶναι ὡς τὸ ἀποδίδειν αὐτῷ τὴν εὐτυχίαν, πρὸ πάντων ὅτε, ὡς ὁ Ἐδμόνδος, θὰ εὐρῆ περὶ ἐαυτόν, ἀνοίγων τούς ὀφθαλμούς, μητέρα, σύζυγον, φίλον, τὴν νεότητά, τὴν περιουσίαν, ἅπαντας τέλος τούς ὅρους τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας.

Ἔστω!

Ὁ Ἐδμόνδος ἔζησεν ἐν τῷ βιβλίῳ μου, ὡς ζῆ ἐν τῇ πραγματικότητι· διότι δὲν ἐκοπίασα, ὅπως ἐπινοήσω τὴν ἱστορίαν ταύτην· ἔγραψα αὐτήν, ἀντιγραφεῖσαν μάλιστα ἐκ τῶν προσώπων ζώντων ἐτι κατὰ τὸ πλεῖστον· ἐξαιτοῦμαι μόνον τὴν ἄδειαν νὰκολουθήσω αὐτὰ ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν ἐν Παρισίοις ἐπάνοδόν των.

Δύο ἔτη μετὰ τὰ συμβάντα, ἅτινα ἀφηγήθη ἄνωτέρω, πάντα τὰ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσωπα, ἐξαίρουμένης τῆς Νισσέττας, εἶχον συνέλθῃ καὶ ἐγευματίζον ἐν τῷ ἐστιατηρίῳ τῆς κυρίας Δεπερέ.

Παιδίον ξανθὸν καὶ ῥοδόχρου, ἡλικίας δεκατριῶν ἢ δεκατεσσάρων μηνῶν, ἐκάθητο μεταξύ τοῦ Γουσταύου καὶ τῆς Λαυρεντίας.

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἦτο ἡ δευτέρα ἐπέτειος τῶν γάμων τῆς Ἀντωνίνης καὶ τοῦ Ἐδμόνδου.

Οὗτος ἦτο σχεδὸν ἀγνώριστος.

Ἀντὶ τοῦ ὠχροῦ καὶ ἰσχνοῦ νεανίου, ὃν γνωρίζετε, φαντάσθητε ἄνδρα προφανέστερον ὠραῖον, κεκτημένον ποιάν τινα εὐσαρκίαν, φέροντα πώγωνα καὶ μύστακας.

Ὁ κύριος Δεβὼ ἐνηθύνετο ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς μεταμορφώσεως ταύτης, ἥτις ἦτο ἔργον αὐτοῦ.

— Λοιπὸν εἶναι σήμερον τὸ τρίτον ἔτος, ἀφότου ἐνυμφεύθητε, τέκνα μου, εἶπεν ὁ ἰατρός. Πόσα συνέβησαν εἰς τρία ἔτη!

— Πόσαι εὐτυχίαι! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δεπερέ, προσμειδίωσα τῷ υἱῷ της.

— Θεραπεία πλήρης, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Δεβὼ, τοῦτο δὲν το βλέπει τις οὐδ' ἀπαξ τοῖς ἑκατόν. Ἐμπρός, εἰς ὑγείαν τοῦ Ἐδμόνδου!

Ἐκαστος τῶν συνδαιτυμόνων ἤγειρε τὸ πλῆρες καμπανίτου ποτήριόν του εἰς σημεῖον συναινέσεως, τὸ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ Ἐδμόνδος ἔπιε τὸ ἰδικόν του ἀμυστί, ὡς διὰ νὰ κυρώσῃ ὅ,τι ὁ ἰατρός εἶπε πρὸ ὀλίγου.

— Ὅποια θεραπεία! ἀνέκραξεν ἐκ νέου.

Πρὸ τριῶν ἐτῶν τὸ ποτήριον τοῦτο τοῦ καμπανίτου, πινόμενον οὕτω, θὰ σας ἔκαμνε νὰ πτύσητε αἷμα τὴν ἐπιούσαν καὶ θὰ σας ἔφερε πυρετὸν ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας τοῦλάχιστον. Ἀπόψε θὰ κοιμηθῆτε ὡς νὰ ἐπίετε ὕδωρ. Ὅποια ὠραία ἀποστολὴ ἡ τῆς ἱατρικῆς, τὸ ἀνιστᾶν νεκρούς, ὅπερ ὁ Θεὸς ἔθετο ἐν ταῖς χερσὶν ἀνθρώπων τινῶν! Ἐγὼ οὐδέποτε θεραπεύω ἀσθενῆ, χωρὶς νὰ ὑφίσταμαι συγκίνησιν τινα ὄλω χριστιανικῆν.

— Καὶ ἐμέ, θὰ με θεραπεύσητε, ἰατρέ, ἠρώτησεν ἡ κυρία Δεπερέ, ἐπεὶ ἦτις, ἀπὸ τῆς ἀσθενείας τοῦ Ἐδμόνδου, ἔχω πόνους εἰς τὴν καρδίαν, οἱ ὁποῖοί με πνίγουσιν ἐνίοτε;

— Ἡ ἱατρικὴ οὐδὲν δύναται κατὰ τοῦτο, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δεβὼ. Εἶναι πόνος ἠθικός, ὁ ὁποῖός σας κατέστησεν ἀσθενῆ, καὶ ἡ εὐτυχία θὰ σας θεραπεύσῃ. Εἶσθε εὐτυχῆς.

— Καὶ εἶναι δυνατόν νὰ μὴ εἶμαι;

— Τότε δὲν ἔχετε νὰ φοβῆσθε τίποτε.

Κατὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ἡ Ἀντωνίνα παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὸν σύζυγόν της, ὅστις, ἔχων μεγάλην πείναν, ἐφαίνετο μετρίαν παρέχων προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τῆς μητρὸς του καὶ τοῦ κυρίου Δεβὼ.

— Τί θὰ κάμῃς ἀπόψε; ἠρώτησεν οὗτος αἰφνης τὸν Γουσταῦον.

— Ὅθ μείνω ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ Δωμῶν, καὶ σύ;

— Ἐγὼ ὑπεσχέθημι νὰ ὑπάγω νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν κύριον Δεβὼ. Τὸ ἐπιτρέπετε, ἀγαπητῆ μου μητέρα, μοῦ δίδεις τὴν ἄδειαν ἀπόψε;

— Ὑπαγε, ἀγαπητόν μοι, τέκνον, ὑπάγε. Σοὶ ἐπιτρέπω τὰ πάντα, πλὴν τοῦ νὰ εἶσαι ἀσθενής.

[Ἔβεται τὸ τέλος].

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Αιήθημα

[Συνέχεια.]

Γ'

Τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἐσπέρας, ὁ Ραούλ διηθύνετο πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ἀφοῦ ἀφιέρωσε σχεδὸν ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν εἰς τὰ τέκνα του, ἡσυχώτερος μὲν περὶ τῆς ὑγείας τῆς συζύγου του, ἀλλὰ βαθέως τεθλιμμένος. Διότι ἡ ἐπιστροφή του δὲν παρουσιάζετο ὡς εἶχεν ὄνειροπολήσει αὐτὴν καί, ὡς πᾶν ὄνειρον πραγματοποιούμενον, ἦτο κατωτέρα ἐκεείνης, ἢν τὸσάκις ἐφαντάσθη.

Ἐὰν δὲν ἦτο τὸσον βεβουλισμένος εἰς τὰς σκέψεις του ὅτε καθήρχετο τὴν κλίμακα τοῦ οἴκου του ἠθέλε παρατηρήσει γυναῖκα τινὰ ἀνερχομένην, ἣτις ἀπεσύρθη ὅπως τῷ ἀφίση ἐλευθέραν τὴν δίοδον. Ἡ γυνὴ αὕτη παχυτάτη οὖσα, εἶχεν εὐρεῖς ὤμους κεκαλυμμένους διὰ σκλίου, οὐτινος αἱ γραμμαῖ ἐσχημάτιζον τετράγωνα, μικροὺς φαιοὺς ὀφθαλμοὺς ὀπισθεν χρυσῶν διοπτρῶν, καὶ φαιὰν κόμην ἄνηρχετο δὲ βραδέως, ἰσταμένη εἰς ἐκάστην βαθμίδα ὅπως ἀναπνεύσει ἀνετώτερον.

Ὁ Ραούλ εὐρίσκετο ἤδη πολὺ μακράν, ὅτε αὕτη ἔφθασεν εἰς τὸ δεῦτερον πάτωμα ὅπου οὗτος κατόκει.

Ἐκρουσεν ἡσύχως τὴν θύραν καὶ ὁ Πέτρος τῇ ἤνοιξεν.

— "Α! ὑμεῖς εἰσθε, εἶπε· τρέχω νὰ ἐρωτήσω τὴν κυρίαν ἐὰν ἠμπορῇ νὰ σᾶς δεχθῇ, διότι μόλις πρὸ ὀλίγου ἔφυγεν ὁ κύριός μου.

— Αὐτὸν λοιπὸν συνήντησα εἰς τὴν κλίμακα;

— Βέβαια. Ἐφθασεν ἀφοῦ ἀνεχωρήσατε χθὲς τὴν νύκτα, δηλαδὴ σήμερον τὸ πρωτὶ καὶ ἀπόψε φεύγει· βλέπετε πόσον θλιβερόν εἶναι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ναυτικοῦ· ἀλλὰ σεῖς γνωρίζετε αὐτὰ ὅλα βέβαια, ἀφοῦ εἰσθε ἐπιστάτρια τῆς κυρίας Σεγιέρου. Ἀλήθεια, ὁ κύριος διοικητὴς θὰ ἐπιστρέψῃ ταχέως ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν;

— Ναί... ἐντὸς ὀλίγου νομίζω, τῷ ἀπεκρίθη ἀπροσέκτως. Ἄλλ' ὁ κύριός σου θὰ ἀπουσιάσῃ ἐπὶ πολὺ;

— Σχεδὸν ἕως τρεῖς ἐβδομάδας.

— "Α! Τόσον τὸ καλλίτερον... δηλαδὴ ἠθελα νὰ εἶπω, δὲν εἶναι πολὺ. Ἀλλὰ πῆγαινε νὰ ἐρωτήσῃς τὴν κυρίαν ἂν δύναμαι νὰ τῆς ὀμιλήσω· εἶπέ τῇ ὅτι φέρω μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν κυρίαν Σεγιέρου, τὴν ὁποίαν ἔλαβον πρὸ ὀλίγου.

— "Ω! τότε θὰ σᾶς δεχθῇ ἀμέσως, ὅσον καὶ ἂν εἶναι λυπημένη.

Καὶ τῷόντι, μετ' ὀλίγον ὁ Πέτρος εἰσήγαγε τὴν φέρουσαν τὸ κάλυμμα γυναῖκα εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κυρίας δὲ Βουαρემόν.

Μολοντί ἡ Χριστίνα εἶχε προειδοποιηθῆ βλέπουσα τὴν γυναῖκα ταύτην ἐφρίκασε καὶ κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς.

Αὕτη τὴν παρετήρησε μειδιῶσα μετ' ἀγαθότητος καὶ τῇ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Βλέπετε! βλέπετε εἶχαμεν! τύχην· ὅλα ἔρχονται καλὰ ὅταν γνωρίζῃ κανεὶς νὰ περιμένῃ. Χθὲς πλέον δὲν μᾶς ἐμελλε· ἀλλ' ἔμαθα ὅτι ὁ κύριος ἦλθε τὴν νύκτα· δὲν εἶδεν ὅμως τίποτε, δὲν εἶναι ἀληθές;

— Χαμηλότερα, χαμηλότερα, ἐψιθύρισεν ἡ Χριστίνα.

— Τώρα δὲν φοβούμεθα πλέον. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας δὲν θὰ φαίνεται τίποτε, ἔπειτα ὁ Πέτρος μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ κύριος δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας. Τώρα πρέπει νὰ κατακλιθῆτε· σᾶς χρειάζεται φρόνησις, κρασί δυνατόν καὶ δυναμωτικά. Διατί νὰ σηκωθῆτε σήμερον;

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Χριστίνα δὲν ἀπεκρίνετο, ἡ γραῖα ἐξηκολούθησεν:

— "Α! ἐνοῶ· διὰ νὰ μὴ ὑποπτεύσῃ τίποτε ὁ κύριος. Ἀλλὰ τώρα 'ποῦ ἔφυγε πρέπει νὰ κατακλιθῆτε. Ἀφήσατέ με νὰ σᾶς βοηθήσω, γνωρίζετε ὅτι ἠμπορεῖτε νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ...

Ἡ Χριστίνα, εὐθεῖα ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς, παρετήρει πρὸ αὐτῆς κλαίονσα σιωπηλῶς.

— Δὲν πρέπει νὰ ἀπελιπίζεσθε τόσο πολὺ κυρία. Δὲν εἰσθε φρόνιμη. Ἀφοῦ ἐτελειώσαν ὅλα, πάγει καλά. Τώρα θὰ σᾶς ἐκδύσω καὶ θὰ σᾶς θέσω εἰς τὴν κλίνην... Αὐτὸ εἶνε ἡ ἐργασία μου, προσέθηκε μειδιῶσα, ἀφοῦ μὲ νομίζουσαν θαλαμηπόλον τῆς κυρίας Σεγιέρου. Ἐμπρός, εἶμαι συνειθισμένη.

Ἡ Χριστίνα τὴν ἄφινε νὰ τὴν ἐκδύῃ ἄνευ ἀντιστάσεως· ὑπήκουσεν ὡς μαγνητισθεῖσα· μόνον δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσφόγγιζε δάκρυ διαφεύγον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, οὔτινες ἔμενον ἀπλανεῖς ὡς ἐὰν ἔβλεπε πρὸ αὐτῆς φάντασμα.

Ἐν τούτοις ἡ ξένη γυνὴ μειδιῶσα πάντοτε, τὴν ἐξέδουε μὲ μυρίας φροντίδας, ὡς θὰ ἐξέδουε νήπιον, διακόπτουσα ἐνίοτε τὴν ἐργασίαν τῆς ὅπως ἀποτείνῃ ἐρώτησιν τινὰ, ἣτις ἐπληττε τὰ ὠτα τῆς Χριστίνης χωρὶς νὰ τὴν ἐνοῆ.

Ἡ γυνὴ αὕτη δὲν εἶχε κακὸν ὕφος· εἶχε τὸ ἐξωτερικὸν ἀγαθῆς ἀσπῆς, ἡσύχου καὶ τιμιωτάτης, καὶ ὅμως ὅτε ἡ Χριστίνα ἠσθάνθη τὰς χεῖράς τῆς ἐγγιζούσας τὸ γυμνὸν δέρμα τῆς, ἐφάνη ἐξερχομένη τοῦ ρεμβασμοῦ τῆς καὶ ἀπωθήσασα αὐτὴν ἀποτόμως,

— Μὴ μὲ ἐγγιζῆς, ἀνεφώνησε, μὴ μὲ ἐγγιζῆς πλέον.

Ἡ γυνὴ οὐδόλως ἐφάνη δυσαρεστηθεῖσα, ἀλλὰ μειδιῶσα ἀγαθῶς.

— Τότε θὰ κατακλιθῆτε μόνη, εἶπεν, ἀλλ' ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα· πρὸ πάντων πρέπει νὰ ἀποφεύγετε τὸ ψῦχος. Ἐχετε ὅμως ἰσχυρὰν κρασί, κυρία, δὲν φαίνεσθε διόλου κουρασμένη. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἠμπορεῖτε νὰ ταξιδεύσετε, ἐὰν θέλετε.

— Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας; ὄχι πρότερον;

— Ἴσως μετὰ ἕξ, ἐὰν εἰσθε φρόνιμη. Τώρα δὲν μὲ ἔχετε πλέον ἀνάγκην, τὰ ἄλλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ σᾶς· δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀκολουθήσετε τὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας σᾶς γράφω εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστο-

λήν. Ἄν τύχη καμμία ἀνάγκη γνωρίζετε τὴν διεύθυνσίν μου: «Κυρία Σασουάν, ὁδὸς Πεπινιέρ».

— Χαμηλότερα, χαμηλότερα, σᾶς παρκαλῶ.

— Ναί, εἰς ἕξ ἡμέρας ἠμπορεῖτε νὰ σηκωθῆτε καὶ νὰ ἔλθετε ἕως τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ὄχι προτύτερα. Πρὸ πάντων νὰ σκεπάζεσθε καλά, διότι τώρα τὸ ψῦχος εἶναι ὁ μόνος κίνδυνος. Προσκυνῶ, κυρία.

— Χαῖρε, εἶπεν ἡ Χριστίνα... "Α! μὲ συγχωρεῖτε, ἔχω τὴν ἀδειαν νὰ γράψω μίαν ἐπιστολὴν;

— Ὅχι ἀπόψε, αὔριον. Ἀπόψε πρέπει νὰ κοιμηθῆτε.

— Ἀφοῦ δὲν θὰ ἐπανέλθετε πλέον, μὴ λησμονήσετε νὰ εἶπητε εἰς τὸν Πέτρον, ὅτι ἀναχωρεῖτε αὔριον διὰ Τουραίνην, καὶ ὅτι ἡ κυρία Σεγιέρου θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ἴδῃ μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας.

— Πολὺ καλά.

Οὕτως ὁ Πέτρος ἐχάρη μεγάλως μανθάνων ὅτι ἡ Μαρία Σεγιέρου, ἡ παιδικὴ φίλη τῆς κυρίας του, σύζυγος τοῦ ἀνδρείου διοικητοῦ Σεγιέρου, θὰ ἤρχετο εἰς Παρισίους. Ἦτο τόσον καλὴ, τόσον γλυκεῖα πρὸς πάντας ἡ Μαρία Σεγιέρου! Δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἴδῃ τις χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

"Ὅθεν προέπεμψε τὴν ἐπιστάτριαν μετὰ τῶν βαθέων ἐκείνων χαιρετισμῶν τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῇ ἠύχθη χαριέντως καλὸν ταξίδιον.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης ἡ Χριστίνα, χωρὶς νὰ ἀφίση τὴν κλίνην, ἔγραψε δύο ἐπιστολάς· μίαν «πρὸς τὸν κύριον Δὲ Βουαρემόν, ὑποδιοικητὴν τοῦ πολεμικοῦ πλοίου «ὁ Κεραινοβόλος» εἰς Βρέστην», καὶ ἄλλην «πρὸς τὴν κυρίαν Μαρίαν Σεγιέρου, εἰς τὸ φρούριον Σχαβρέ, πλησίον τοῦ Τούρ».

[Ἐπειτα συνέχεια.]

N. Δ.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχαῖς καὶ τῶ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)
 » Σολωμοῦ..... » 50 (60)
 » Βηλαρᾶ..... » 50 (60)
 « Ἀνθροπος τοῦ Κότμου », Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
 « Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Ponsou-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεσις 3 Δρ. 6 (7)
 « Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ », μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 4,50 (4,70)
 « Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου », μυθιστορία Pierre Zaccoue (τόμοι δύο) ... Δρ. 3 (3,30)
 « Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης », μυθιστορία H. Emille Chevalier..... Δρ. 4,50 (4,70)
 « Ὁ Υἱὸς τοῦ Μοντεχρήστου », μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσα (τόμ. 4) Δρ. 7 (7,50)
 « Ὁ Διαβολο - Σίμων, μυθιστορία Ponsou-De-Terrail..... Δρ. 4,50 (4,70)
 « Ἱστορία τῆς Μουσικῆς », ἔργον σεφθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, μετάφρασις Ἀθηνᾶς Ν. Σερεμέτη. Ἐπὶ λαμπροῦ χαρτοῦ — μετὰ 150 εἰκόνων δραχ. 40 (10,50).
 « Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ », μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσου, δραχ. 4,50 (4,60).